

[Waldorff]

kerhed for børns samlede opvækstvilkår, og derfor er det selvfølgelig nødvendigt at sætte ind på alle de her områder. Jeg mener, at man meget kort, meget firkantet, kan skære det ud på den måde, at politikere har også været børn, men de har glemt, hvad det vil sige at være det, og de fleste af dem har mistet enhver forbindelse med den verden, som børn lever i og vokser op i i dag. Politikerne har hele tiden undskyldninger og begrundelser, som man hører igen og igen og igen, for, at man ikke kan tage netop de hensyn til børnene, som vi f.eks. stiller krav om her.

Derfor er det, vi ønsker den her diskussion taget op. Vi mener bestemt, at hvis ikke man får presset netop de politikere, som forsvare alle andre interesser, først og fremmest de økonomiske og de erhvervspolitiske, kommer vi ikke så langt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om kulturaktiviteter for børn

[Af Waldorff (VS) m.fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 5. Fremsat 19/1 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg har megen sympati for en række af de forslag, der ligger i VS' forslag til folketingsbeslutning. Jeg synes, de er rigtige, og de er

mig meget fortrolige, idet det er præcis de samme tankegange, som ligger bag den kulturpolitik på børneområdet, som føres af regeringen, om end vi gør det på lidt andre måder end foreslået af VS.

Jeg må sige, at den tanke, som VS-forslaget rummer, og som går ud på, at man hele vejen igennem på alle områder skulle udmånte forholdsmæssige, procentvise, andele af ressourcerne til børnekultur, finder jeg ikke praktisk. Det kan ikke være rimeligt på alle områder, måske på nogle.

Det væsentlige må være, at vi indretter vores kulturpolitik sådan, at de faciliteter, vi stiller til rådighed, kommer alle befolkningsgrupper til gode, og at vi navnlig via vores støtteordninger sørger for, at grupper, som har været forfordelt, får nogle tilbud, som de kan bruge. Og det kan i mange tilfælde være børnegrupper, der her er tale om.

Men som sagt på praktisk taget alle de områder, som er nævnt i VS-forslaget, kan jeg give eksempler på, at vi er meget vel i gang med at virkeliggøre disse tankegange.

På børneteaters område kan jeg nævne, at der ved den lovgivning, som trådte i kraft i januar 1980, blev sat en meget vigtig udvikling i gang. Loven skal stimulere den lokale interesse for børneteaterforestillinger, og den har allerede givet meget betydelige resultater; de offentlige bevillinger til formålet er som bekendt steget væsentligt.

Jeg synes, vi må glæde os over, at det meget rige og varierede børneteater er opstået i Danmark inden for de sidste 10 år, og at det har fået og stadig får væsentlig bedre vilkår at virke under.

Jeg skal også her tilføje, at ud over refusionsordningerne åbner teaterloven mulighed for særlig statslig støtte til fornyelser og til eksperimenterende teaterformer inden for børneteaterområdet.

Filmområdet er jo et område, hvor vi for nylig i et lovforslag har foreslået en forsøgs-mæssig anvendelse af en kvotering, idet vi i revisionen af filmloven foreslår, at mindst 25 pct. af de midler, som afsættes bl.a. til produktion af spillefilm og kortfilm, forsøgsvis skal reserveres til film for børn.

Vi foreslår også en særlig stilling som filmkonsulent. Jeg synes selv, det er rimeligt på det område at forsøge sig med en kvoteringsordning, men det er klart, at det er en ordning, som rummer meget fleksible dispen-